DOMSTOLENS DOM (FØRSTE AFDELING)
AF 12. JULI 1973 [1]

Anna Di Blasi
mod Kommissionen for De europæiske Fællesskaber

Sag 74/72

Sammendrag

Tjenestemænd — Aktsamling — Ikke forud bekendtgjorte dokumenter — Indsættelse — Tilstedelighed — Betingelser
(Tjenestemandsvedtægtens artikel 26, 2. afsnit)

Så længe dokumenter ikke påberåbes eller gøres gældende mod tjenestemanden, og for så vidt det ikke er bevist, at de er fejlagtige, kan de indsættes i den pågældendes aktsamling, selv om de ikke først er blevet bekendtgjort for ham.

I sag nr. 74/72

ANNA DI BLASI, tjenestemand ved EØF, boende 14, Via Antonio Mordini, Rom, med Luciano Jaconis, Rom, Via Lucrezio Caro, 62, som beskikket advokat, med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 34, rue Philippe II,

sagsøger,

mod

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER, repræsenteret af sin juridiske rådgiver, Giorgio Pincherle, som befuldmægtiget, med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Emile Reuter, juridisk rådgiver, 4, boulevard Royal,

sagsøgt,

angående:

a) Annullation af

1. den ved skrivelse af 15. marts 1972 meddelte beslutning, hvorved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 73 for sagsøgeren har anerkendt en vedvarende, delvis invaliditet på 9 % som følge af den ulykke, hun var offer for den 3. januar 1968;

1 — Processprog: Italiensk.

2. administrationens stiltiende forkastelse af den administrative klage, som sagsøgeren indgav mod ovennævnte beslutning den 12. juni 1972, hvorved hun påstod beslutningen annulleret samt fastsættelse af den vedvarende, delvise invaliditet til omkring 70 % eller mindst 45 %;

b) fastsættelse af den vedvarende, delvise invaliditet som følge af ulykken til 70 % eller mindst 45 % eller mellem en tredjedel og halvdelen;

c) fjernelse fra sagsøgerens aktsamling af en fortrolig erklæring fra EF's lægetjeneste, skrevet af dr. Jean François Elens, for så vidt denne erklæring indeholder en fejlagtig diagnose, prognose og retsmedicinsk udtalelse samt er baseret på argumenter, der er til alvorlig skade for sagsøgerens omdømme og selvagtelse.

afsiger

DOMSTOLEN (første afdeling)

sammensat af: R. Monaco, afdelingsformand, A. M. Donner og C. Ó Dálaigh (refererende), dommere,

generaladvokat: K. Roemer
justitssekretær: A. Van Houtte

følgende

DOM

Faktiske og retlige omstændigheder

I — Sagsfremstilling og retsforhandlinger

De faktiske omstændigheder, som ligger til grund for nærværende sag, samt retsforhandlingernes forløb kan sammenfattes således:

Fr. Anna Di Blasi er tjenestemand ved Fællesskaberne med tjeneste i generaldirektoratet for EØF's regionalpolitik. Før hun blev fast ansat, arbejdede hun for EKSF's Høje Myndighed i Luxembourg. Efter Fællesskabernes fusion ventede sagsøgeren om formiddagen den 3. januar 1968 stadig på at blive forflyttet og befandt sig i tjenstligt øjemed i kontorerne på Place de Metz i Luxembourg, da hun faldt i en korridor på grund af en overdreven anvendelse af bonevoks på gulvet. Hun blev indlagt på grund af en diagnose, der lød på »tre alvorlige knoglebrud i foden med stor afstand mellem brudstykkerne samt forvridning af højre ankel«, og hun blev underkastet en operation med henblik på en formindskelse af bruddet.

Læsionens udstrækning og sygdommens udvikling viste, at efterbehandlingen ville blive langvarig og kompliceret, samt at risikoen for en ufuldstændig *restitutio ad integrum* var til stede.

Sygdommens vigtigste faser kan sammenfattes således:

Hospitalsopholdet varer fire måneder; den brækkede fod lægges i gips; ved patientens udskrivning i maj 1968 lægges foden i gips med gåbøjle; i august 1968 kan patienten igen gå uden gips men kun ved hjælp af ortopædiske apparater, som hun ikke siden har kunnet undvære; siden 1968 har behandlingen været fortløbende og er endnu ikke færdig.

Patienten klager over følgende ulemper:

— indtil marts 1970, ledstivhed, ødem, atrofi, arthrose, knoglesvind, blodansamlinger, senebetændelse, fibrose, platfodethed, forandring af kropsvægtens fordeling, senebåndsbetændelse, hævelse, hypotrofi af benet, nervedystrofi, vasomotorisk besvær, udtalte smerter, bevægelsesdystoni, generel dystoni, søvnløshed, psyko-neurotisk syndrom af depressiv type ledsaget af en hypokondrisk udvikling af personligheden;

— efter marts 1970: forværring af patientens tilstand; patologisk udvikling i det andet ben på grund af højre bens dårlige stilling og kropsvægtens ulige fordeling; særlig stærk forværring af artrosen, knoglesvindet, senebetændelsen, fibrosen, platfodetheden, senebåndsbetændelsen, nervedystrofien, det vasomotoriske besvær og bevægelsesdystonien og almindelig forværring af søvnløsheden og det psyko-neurotiske syndrom; desuden fremkommer en *allux valgus* på begge fødder samt bursitis i venstre fod.

Fr. Di Blasi er flere gange blevet undersøgt af EF's lægetjeneste, enten under sit ophold i Bruxelles eller efter indkaldelse under sygeorloven i Italien. Det fremgår af aktsamlingen, at sagsøgeren ikke siden den 3. januar 1968 har arbejdet på fuld tid i løbet af sine kortvarige arbejdsperioder.

I juli 1970 kom sagsøgerens broder, dr. Giovanni Di Blasi, til Bruxelles, og da han kunne konstatere, at sagsøgerens fysiske og psykiske tilstand var betydeligt forværret, siden hun havde genoptaget arbejdet, henvendte han sig til sygeforsikringskontoret IX/B/3 og talte med dr. J. Giraudon om erstatning for vedvarende, delvis invaliditet som følge af ulykke. Den 22. oktober 1970 sendte sygeforsikringskontoret fr. Di Blasi den hertil nødvendige formular, idet man udtrykkeligt mindede hende om pligten til at sende en lægeerklæring med angivelse af invaliditetsgraden inden tre år fra ulykkesdatoen at regne, da der fastsættes en tre års forældelse i forsikringspolicens artikel 10, stk. c.

I samme anledning fremsendte sagsøgeren ved anbefalet brev af 16. december 1970 den kliniske og retsmedicinske journal, som dr. G. de Masi havde udarbejdet over hendes helbredstilstand, og hvori han ansætter den vedvarende uarbejdsdygtighed til 50 % for de fysiologiske ulemper og 20 % for de psykiske ulemper, hvilket i alt svarer til 70 %. Desuden fremsendte sagsøgeren i brev af 22. december 1970 en supplerende retsmedicinsk udtalelse af 21. december fra dr. de Masi, hvor denne erklærer, at vurderingen af hendes tabte arbejdsdygtighed og fysiske tilstand bl.a. ikke tager hensyn til en eventuel forværring af tilstanden.

Sagsøgeren blev pr. telegram kaldt til Bruxelles og mødte op i Kommissionens lægetjeneste den 6. april 1971 for at tale med dr. Jean François Elens og dr. Olmechette, henholdsvis neuropsykiater og rådgivende læge for forsikringsselskabet. Den 20. marts 1972 modtog sagsøgeren et af generaldirektøren for Personale og Administration underskrevet brev af 15. marts 1972, hvori hun læste, »at (der] i tilslutning til de forskellige lægeundersøgelser, De har været underkastet med henblik på anvendelse af bestemmelserne om dækning af ulykker, er ... tilkendt Dem en vedvarende, delvis invaliditet på 9 %«.

Sagsøgeren underrettede ved anbefalet

brev af 27. marts 1972 generaldirektøren for Personale og Administration om, at hun ikke ville acceptere denne afgørelse, at hun ikke kunne vurdere afgørelsens rækkevidde uden først at kende dens til grund liggende kriterier, og at hun derfor anmodede administrationen om at give hende de oplysninger, som den fandt rimelige og nødvendige med henblik på den ønskede klargøring. Da hun ikke fik svar på denne anmodning, og da hun ønskede at udnytte klagefristen i tjenestemandsvedtægtens artikel 91, stk. 2 med hensyn til beslutningen af 15. marts 1972, indgav sagsøgeren administrativ klage til Kommissionen ved brev af 23. juni 1972.

Efter at have indgivet sin klage modtog sagsøgeren fra generaldirektoratet for Personale og Administration et brev af 23. juli 1972, hvor det meddeltes hende, at Kommissionens lægetjeneste med henblik på at give hende »de supplerende vurderingskriterier til det i brevet af 15. marts indeholdte« havde anmodet om at blive løst fra lægetavshedspligten både i forhold til administrationen og til »den behandlende læge«. Brevet af 23. juni 1972 blev besvaret ved et brev af 10. juli 1972 fra sagsøgerens advokat, hvoraf det fremgik, at sagsøgeren altid havde sendt samtlige lægeattester til generaldirektoratet, og at der derfor ikke var noget problem med tavshedspligten for denne fællesskabstjenestes vedkommende.

Efter en brevveksling mellem sagsøgeren og Kommissionen fik sagsøgerens advokat og hendes broder, dr. Giovanni Di Blasi, af dr. de Angelis den 5. september 1972 i Fællesskabets hovedsæde i Bruxelles tilladelse til at gennemgå sagsøgerens aktsamling, men intet dokument af lægelig karakter fandtes i aktsamlingen.

Derefter blev de to personer modtaget af chefen for lægetjenesten, dr. H. A. Semiller, som lod dem gennemlæse visse lægeerklæringer, bl.a. dr. Jean François Elens' erklæring af 27. maj 1971. Under dette møde erklærede dr. Semiller (ifølge sagsøgeren), at sagsøgerens psykiske vanskeligheder stammede fra før ulykken, og at de skyldtes »alder«, samt at sygdomme af psykisk art i øvrigt ikke henhørte under tjenestemandsvedtægtens artikel 73, i det omfang de ikke dækkes af den for ulykken gældende forsikringspolice, hvis man henholder sig til Domstolens dom af 16. juni 1971 i sag nr. 18/70.

Sagsøgeren fastholder, at hendes psykoneurotiske tilstand inden ulykken den 3. januar 1968 var udmærket.

Klagen blev registreret på Domstolens justitskontor den 11. oktober 1972. Derefter underrettede Kommissionen ved brev af 17. oktober 1972, fremkommet den 20. samme måned, sagsøgeren om, at det som følge af den administrative klage af 12. juni var »besluttet at overlade fastsættelsen af invaliditetsgraden ... til en læge, som ikke var tilknyttet institutionen, og som skulle udpeges efter fælles aftale mellem denne institutions rådgivende læge og ... den behandlende læge«. Sagsøgeren erklærede i et brev af 24. oktober 1972, at hun godkendte denne fremgangsmåde, »da en tvist med samme genstand netop verserede for Domstolen«, og henviste i den forbindelse til en af hendes advokat samme dag udfærdiget skrivelse, som var vedlagt brevet, og hvori advokaten præciserede under hvilke betingelser, voldgiftsproceduren skulle finde sted.

I anden halvdel af november 1972 telefonerede Kommissionens befuldmægtigede til sagsøgerens advokat og foreslog ham at frafalde søgsmålet, undlade at modsætte sig den forlængelse af fristen for indgivelsen af svarskriftet, som han ville anmode Domstolens præsident om, og med henblik på at fremskynde en mindelig afgørelse påbegynde forberedelserne til udnævnelsen af voldgiftsdommeren. I et brev af 23. november 1972 meddelte sagsøgerens advokat under henvisning til forslaget fra Kommissionens befuldmægtigede Domstolens præsident, at han godkendte den fristforlængelse, som modparten havde anmodet om, men at han ikke mente, at betingelserne for et frafald af søgsmålet var opfyldt, selv om han selvfølgelig reg-

nede med en mindelig afgørelse af tvisten; han ville derfor også anmode om en rimelig frist for indgivelsen af et nyt skriftligt indlæg.

I et andet brev, også dateret 23. november 1972, sendte sagsøgerens advokat følgende til Kommissionens befuldmægtigede: a) en kopi af sit brev af 23. november 1972 til Domstolens præsident, b) en erklæring fra sagsøgeren af 22. november 1970, hvori hun bekræfter ovennævnte betingelser og overlader valget af voldgiftsdommer til sin behandlende læge, professor Tognazzi, samt c) en erklæring fra professor Tognazzi af 23. november 1972, hvori han foreslår udnævnelse af en gruppe på tre retsmedicinere, hvoraf institutionens læge kan vælge en.

I et brev af 29. november 1972 underrettede generaldirektoratet for Personale og Administration sagsøgeren om, at den i brevet af 15. marts meddelte beslutning »på grund af Kommissionens udtalelse af 17. oktober 1972 vedrørende den administrative klage skulle betragtes som tilbagekaldt«.

Midt i december 1972 satte chefen for Kommissionens lægetjeneste, dr. Semiller, sig personligt i forbindelse med professor Tognazzi i Rom uden sagsøgerens vidende for at anmode ham om at forandre den liste over kandidaterne som voldgiftsdommer, som han allerede havde opstillet.

Professor Tognazzi annullerede ved telegram af 21. december 1972 de indstillinger, som han direkte havde forelagt dr. Semiller, og bekræftede denne annullation i brev af 22. december 1972, idet han præciserede, »at han havde været nødt til at trække den indstilling af professorerne Muller og Boeler, som var sket i tilslutning til dr. Semillers nylige besøg hos ham i Rom, tilbage, da hans indstilling vedrørte en specialisterklæring og ikke en retsmedicinsk bedømmelse, som det udtrykkeligt var bestemt i noten af 17. oktober 1972 fra viceformanden for Kommissionen for De europæiske Fællesskaber«.

I brev af 21. december 1972 til Kommissionens befuldmægtigede gentog sagsøgerens advokat, at udelukkende de første af professor Tognazzi oprindeligt foretagne indstillinger skulle betragtes som gældende; og han tilføjede: »Udover disse indstillinger er det klart, at det altid vil være muligt med forståelse og samarbejdsvilje at undersøge eventuelle modforslag, dog på betingelse af, at de af ovennævnte grunde, som helt og endeligt bekræftes af de i nærværende brev opregnede uregelmæssigheder, fremsættes gennem de to parters advokater. Hvis dette ikke overholdes, er det eneste alternativ at overlade *alt* til De europæiske Fællesskabers Domstol«.

Formanden for Domstolens 1. afdeling forlængede fristen for indgivelse af svarskriftet til 1. december 1972; Kommissionens befuldmægtigede indgav svarskriftet den 23. november 1972, dvs. inden ovennævnte frists udløb, og efter at formanden dernæst havde givet sagsøgeren en frist til den 15. januar 1973 til at fremsætte sin replik, blev sagsøgerens replik denne dag registreret på Domstolens justitskontor.

Med hensyn til dr. Semillers besøg hos dr. Tognazzi i Rom forklarer sagsøgte, at dr. Semiller, Kommissionens læge, den 15. december 1972 rejste til Rom for at forhandle med dr. Tognazzi, sagsøgerens behandlende læge, om udpegning af en voldgiftsdommer; videre forklarer sagsøgte, at dr. Semiller nægtede at acceptere de tre første navne, som dr. Tognazzi havde opgivet, efter at sidsnævnte havde fortalt ham, at det i virkeligheden var sagsøgerens broder, der havde dikteret dem for ham, og at de to læger derefter besluttede at foreslå en østrigsk eller schweizisk læge, som talte italiensk, og som dr. Tognazzi selv havde nævnt, som voldgiftsdommer.

Den skriftlige forhandling fandt sted på forskriftsmæssig måde. På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten besluttede Domstolen (første afdeling) at indlede den mundtlige forhandling uden forudgående bevisførelse.

II — Parternes påstande

Sagsøgeren nedlægger påstand om, at Domstolen:

a) antager stævningen til realitetsbehandling,

b) anser den for at have fornødent grundlag,

og følgelig:

c) annullerer administrationens beslutning i skrivelse af 15. marts 1972 på grund af krænkelse af procedure-reglerne, dvs. *inaudita altera parte*, og på grund af fuldstændig mangel på begrundelse,

d) annullerer den stiltiende beslutning om forkastelse af den administrative klage af 12. juni 1972,

e) udtaler, at sagsøgerens invaliditetsgrad er på 70 % og i hvert fald ikke under 45 % eller mellem en tredjedel og halvdelen af hendes totale fysiske kapacitet,

f) pålægger sagsøgte at fremlægge sagsøgerens aktsamling, herunder alle lægeerklæringer i forbindelse med **ulykken.**

g) bestemmer, at dr. J. F. Elens' fortrolige erklæring skal fjernes fra sagsøgerens aktsamling, fordi den ikke er bekendtgjort for sagsøgeren, hvilket strider mod tjenestemandsvedtægtens artikel 26,

h) dømmer sagsøgte til at afholde sagens omkostninger samt til at betale morarenter fra ulykkens dato.

Sagsøgte nedlægger påstand om, at Domstolen:

a) forkaster klagen som værende uden genstand, uden retlig interesse for sagsøgeren eller uden fornødent grundlag,

b) bestemmer, at sagsøgtes beslutning (af den 9. oktober 1972), bekendtgjort for sagsøgeren ved skrivelse af 17. oktober 1972, stiltiende har annulleret enhver forudgående foranstaltning vedrørende invaliditetsgraden, og at sagsøgerens adfærd har givet udtryk for en fuldstændig accept af denne beslutning samt af fremgangsmåden til fastsættelse af invaliditetsgraden,

c) bestemmer, at den stiltiende beslutning om forkastelse også er annulleret ved svaret af 17. oktober 1972 til sagsøgeren,

d) bestemmer, at påstanden om, at Domstolen fastsætter invaliditetsgraden, ikke længere har nogen interesse for sagsøgeren, og at den er berøvet sit grundlag derved, at sagsøgeren har accepteret den procedure, der er vedtaget med henblik herpå,

e) bestemmer, at Kommissionen ikke skal efterkomme sagsøgerens begæring om, at dr. Elens' erklæring fjernes fra hendes aktsamling,

f) bestemmer, at de morarenter, sagsøgeren kræver, et ukendte i fællesskabsretten, hvorfor der ikke engang findes en lovmæssig rentesats, idet renter kun skal betales af en likvid sum, dvs. et fastsat beløb,

g) med hensyn til sagsomkostningerne henholder sagsøgte sig til Domstolens afgørelse.

III — Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender

Parternes søgsmålsgrunde, indsigelser og andre anbringender kan sammenfattes således:

Med hensyn til stævningens antagelse til realitetsbehandling har sagsøgte ikke fremsat indvendinger.

Vedrørende realiteten

Sagsøgeren gør gældende, at beslutningen af 15. marts 1972 er retsstridig,

a) da administrationen herved har truffet en beslutning *inaudita altera parte,* dvs. i strid med procedurereglerne.

b) da den fuldstændig mangler begrundelse.

Desuden hævder sagsøgeren, at beslutningen er retsstridig på grund af faktisk vildfarelse, og fordi lægetjenesten ikke har taget hensyn til de psykiske vanskeligheder som følge af ulykken.

Endvidere forlanger hun, at dr. Elens' fortrolige erklæring fjernes fra hendes aktsamling på grund af manglende bekendtgørelse i strid med tjenestemandsvedtægtens artikel 26.

Sagsøgte svarer, at annullationssøgsmålet ikke længere har noget grundlag. Parten gør gældende, at Kommissionens beslutning af 9. oktober 1972, der blev tilsendt sagsøgeren den 17. i samme måned, stiltiende annullerer enhver forudgående beslutning vedrørende invaliditetsgraden, og at sagsøgerens adfærd har givet udtryk for en fuldstændig accept af denne beslutning samt af den til bestemmelse af invaliditetsgraden fastsatte fremgangsmåde, og at sagsøgeren derfor klart savner retlig interesse.

Sagsøgeren replicerer, at hendes accept af den beslutning, der blev tilsendt hende den 17. oktober 1972, var *betinget,* og at hun udtrykkeligt havde nægtet at give afkald på søgsmål.

Sagsøgte svarer i sin duplik, at dette ville udgøre en »handel«, og at Kommissionen ikke har nogen margen, inden for hvilken den kan »handle«. Sagsøgte hævder i øvrigt, at den fremgangsmåde, der blev fastsat af Kommissionen i tilslutning til den administrative klage var egnet, adækvat og juridisk rigtig med hensyn til at nå parternes fælles mål. Endelig indvender sagsøgte, at de morarenter, som sagsøgeren kræver, er ukendte i fællesskabsretten, hvorfor der ikke engang findes en lovmæssig rentesats.

Præmisser

Sagsøgeren har ved stævning af 11. oktober 1972 indgivet klage til Domstolen mod Kommissionens beslutning af 15. marts 1972, der for sagsøgeren anerkender en vedvarende, delvis invaliditet på 9 % som følge af den ulykke, hun var udsat for den 3. januar 1968, og mod Kommissionens stiltiende beslutning om at forkaste hendes klage af 12. juni 1972;

1 sagsøgeren påstår desuden ved dette søgsmål, at der for hende anerkendes en invaliditetsgrad på 70 % eller mindst 45 %, samt at Kommissionen dømmes til at betale hende skyldige renter at regne fra datoen for ulykken.

Vedrørende annullation af beslutningen af 15. marts 1972

2 Den første påstand går ud på annullation af beslutningen af 15. marts 1972, hvorved Kommissionen i henhold til tjenestemandsvedtægtens artikel 73 for

sagsøgeren anerkender en vedvarende, delvis invaliditet på 9 % som følge af hendes ulykke den 3. januar 1968;

3 det står fast, at Kommissionen ved beslutning af 9. oktober 1972, der blev meddelt sagsøgeren den 17. oktober 1972, bestemte, at sagsøgerens invaliditetsgrad skulle fastsættes af en læge, som ikke var knyttet til institutionen, og som skulle udpeges efter fælles aftale mellem Kommissionens rådgivende læge og sagsøgerens behandlende læge;

generaldirektøren for personale og administration har udtrykkeligt i skrivelse af 29. november 1972 meddelt sagsøgeren, at beslutningen af 15. marts 1972 »skulle betragtes som tilbagekaldt«;

under disse omstændigheder er det berettiget at antage, at klagen, eftersom beslutningen af 15. marts 1972 er tilbagekaldt af Kommissionen, på dette punkt er blevet uden genstand;

4 af samme årsag er klagen over den stiltiende nægtelse af at tilbagekalde beslutningen af 15. marts 1972 ligeledes blevet uden genstand.

Vedrørende kravet om fastsættelse af invaliditetsgraden

5 I klagen nedlægges der endvidere påstand om, at sagsøgerens vedvarende, delvise invaliditetsgrad fastsættes til 70 % eller mindst 45 %;

6 artikel 13 i den police, Kommissionen har tegnet hos et forsikringsselskab, foreskriver en voldgiftsprocedure i tilfælde af tvistigheder af lægelig art;

som allerede nævnt har Kommissionen besluttet at overlade fastsættelsen af den vedvarende, delvise invaliditetsgrad til en læge, som ikke er knyttet til institutionen, og som skal udpeges efter fælles aftale mellem Kommissionens rådgivende læge og sagsøgerens behandlende læge;

Kommissionens beslutning om den nye fremgangsmåde indeholder ikke noget element, der kan danne grundlag for en indskrænkende fortolkning af den kompetence, som skulle tillægges voldgiftslægen;

under disse omstændigheder kan Domstolen ikke udtale sig, før ovennævnte voldgiftsprocedure er gennemført;

7 dette krav kan altså ikke antages til realitetsbehandling.

Vedrørende kravet om morarenter

8 Sagsøgeren påstår desuden, at Kommissionen dømmes til at betale morarenter at regne fra datoen for ulykken;

morarenternes størrelse kan ikke fastslås, før sagsøgerens vedvarende, delvise invaliditetsgrad er blevet fastsat;

fastsættelsen af denne invaliditetsgrad er for tiden genstand for ovennævnte voldgiftsprocedure;

9 dette krav kan derfor ikke antages til realitetsbehandling.

Vedrørende krænkelse af personalevedtægtens artikel 26, 2. afsnit

10 Sagsøgeren påstår endelig, at det bestemmes, at en af dr. G. F. Elens udfærdiget fortrolig erklæring skal fjernes fra hendes aktsamling, idet den efter hendes opfattelse har et fejlagtigt indhold eller er af ringe lægelig værdi;

som støtte for dette krav hævder hun, at Kommissionen i dette tilfælde har misligholdt sine forpligtelser ifølge personalevedtægtens artikel 26, 2. afsnit;

11 ifølge personalevedtægtens artikel 26, 2. afsnit kan, »institutionen ... ikke mod en tjenestemand påberåbe sig eller gøre gældende de under litra a nævnte dokumenter, medmindre tjenestemanden er blevet gjort bekendt med dem, før de blev indsat i akterne«;

af dette forbud følger ikke, at tjenestemandens aktsamling kun må indeholde dokumenter, som først er blevet bekendtgjort for ham;

så længe disse dokumenter ikke påberåbes eller gøres gældende mod tjenestemanden, og for så vidt det ikke er bevist, at de er fejlagtige, er der intet til hinder for, at de indsættes i den pågældendes aktsamling;

12 under disse omstændigheder må denne del af klagens påstande forkastes.

Vedrørende sagsomkostningerne

13 Procesreglementets artikel 69, § 3, stk. 1, bestemmer, at »Domstolen ... helt eller delvis [kan ophæve sagsomkostningerne], hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter, eller hvor der foreligger ganske særlige grunde«;

denne samme bestemmelses § 3, stk. 2 præciserer desuden, at »Domstolen kan pålægge endog en vindende part at godtgøre den anden part de udgifter, som Domstolen skønner, han har forvoldt modparten unødvendigt eller af ond vilje«;

14 beslutningen af 15. marts 1972 blev først tilbagekaldt efter, at klagen var indgivet;

da denne blev formuleret, var vedtægtens artikel 73 i øvrigt endnu ikke uddybet ved passende regler, som kunne klarlægge alle betingelserne for dens anvendelse;

under disse omstændigheder og under hensyn til procesreglementets artikel 70, bør sagsøgte afholde sagsomkostningerne for sagsøgeren.

På grundlag af disse præmisser,

under henvisning til procesdokumenterne;
efter at have hørt den refererende dommers rapport;
efter at have hørt parternes mundtlige indlæg;
efter at have hørt generaladvokatens forslag til afgørelse;
under henvisning til vedtægten for tjenestemænd i De europæiske Fællesskaber, særlig dens artikler 26 og 73;
under henvisning til protokollen vedrørende Domstolens statut;
under henvisning til procesreglementet for De europæiske Fællesskabers Domstol;

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling)

idet den forkaster enhver anden videregående eller hermed uforenelig påstand:

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Kommissionen for De europæiske Fællesskaber pålægges sagsomkostningerne.**

Monaco Donner Ó Dálaigh

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. juli 1973.

Justitssekretæren
A. Van Houtte

Præsidenten
R. Monaco

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT K. ROEMER FREMSAT DEN 21. JUNI 1973 [1]

Høje Ret,

I den sag, som blev indledt med klagen af 11. oktober 1972, og som vi behandler i dag, drejer det sig om at træffe afgørelse angående følgerne af en ulykke, som fr. Di Blasi, tjenestemand ved Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, har været udsat for.

Med hensyn til sagens meget omfattende faktiske omstændigheder tillader jeg mig at henvise til den refererende dommers rapport. — Her vil jeg kun indledningsvis bemærke følgende.

Ulykken skete, da fr. Di Blasi den 3. januar 1968 i tjenstligt øjemed befandt sig i Kommissionens lokaler, Place de Metz, Luxembourg. Hun faldt i en af denne bygnings korridorer og pådrog sig et — tilsyneladene alvorligt — brud på højre fods knogler. Bruddet blev først behandlet — bl.a. med kirurgisk indgreb — i en klinik i Luxembourg. Derefter har læger både fra Bruxelles og Italien deltaget i behandlingen af de fysiske og psykologiske følger af fr. Di Blasis ulykke. Alt dette gøres der nøje rede for i stævningen, der også nævner de kontrolforanstaltninger, som Kommissionens lægetjeneste for sin del har beordret og foretaget. Dette dokument angiver også de sygeorlovsperioder, fr. Di Blasi har haft af ovenstående grund, samt de tidsrum, hvor hun har arbejdet på deltid. Fr. Di

1 — Oversat fra tysk.